

„Krvavi kardinal“ Zgodovinski roman

Verdier zopet zaškripnje s svojim mnehom in smeje odgovori: „Kakor vino . . .“

Njegova glava težko pada na mizo. Verdier skoraj v istem trenutku, trdno zaspi.

„Hotel je reči: Kakor kri!“ ej misli Saint-Priac in glasno zakolne: „Vrag te nosi, pijandural!“

In zopet gleda v pismo, je obrača na vse strani in ogleduje. Nedotaknjeno je, kakor je trdil pijanec. Zares! In tisto pismo je! Hej, ne ubijem se, kardinal, marveč izpolnim dano obljubo. Še novej dobite to pismo! Haj!

In vtakne pismo v svoj žep pod usnjatim ovrtnikom na prsih, ter zažuti pri tem z roko, kako mu srce silno utripuje. To je veselje! In iznova pade njegov pogled na spečega pijanca. Smrtili glava mu je položena na komolca, lice obrnjeno proti Saint-Priacu, oči zaklopljene, nervozno treptajoče . . .

„Ej . . . dober sunek, ki ga niti čutil ne bo . . . Ta Verdier je izdajalec! Izdal je svojega gospodarja, drugič bi izdal še mene . . . In potem, kaj? Potrebno je!“

Saint-Priac se sklani. Verdier se ne zgane. Nepremično leži na mizi, lice proti zločincu. Izpod pol zaklopljenih trepalnic pa neviden žarek budno opazuje Saint-Priacovo vsako kretnjo in veak gibljaj njegovega lica in njegovih rok. Le kakor v spanju zakruli pijanec: „Dvajset zlatih . . . moji . . . pismo . . .“

Naenkrat se izkaže zločinska čud Saint-Priacova. Njegova roka naglo sune proti Verdieru, ki se zvrne po tleh, kakor zadet od strele.

Pravzaprav je bilo čudno, kajti Verdier je padel v hipu, ko je zločinčevu bodalo širilo proti njemu. Če bi bil Saint-Priac v duševnem stanju, da bi bil mogel točneje razmišljati, bi se

mu bilo zdelo, da je smrt nastopila popreje, nego je bodalo zadelo, in da je Verdiera le zadela kap na možgane neposredno pred sunkom s bodalom . . .

Toda Saint-Priac tega ni zapazil.

XXX.

Siva eminenca se izjavi.

Saint-Priac posluša nekaj časa oni nenadni molk, ki je zavladal v sobici, kjer sta popreje dva brupila, potem se nagne in pogleda ležeče truplo svoje namišljene žrtve. Črna postava nepremično leži na tleh v veliki rdeči mlakuži, sredi nje pa se na tleh z negotovo lučjo blišči nekaj . . . To je Saint-Priacovo bodalo, katero je koj po sunku izpustil na tla. Saint-Priac se zopet zravna, potem se obrne in lahkih korakov odide, vrata zapre skrbno za seboj in pravi gostilničarju: „Tukaj puščam pijanca zaspanca. Vino ga je premagalo. Pustite ga v miru. Naj smrči do rana . . . Evo dve pištoli in zapitek, eno pa, da mu boste dali mir in poskrbeli, da ga tudi nihče drugi ne bo nadlegoval . . .“

„Za to ceno . . .“ pravi gostilničar veselo, „ga rad pustim spati tudi do sodnega dne!“

Saint-Priac se zgane in zmedeno pogleda v zaprta vrata, potem naglo stresne z glavo in odide.

V kardinalovi palači ga pričakujejo vsako uro, že tri dni nepretrgoma. Sedaj, ko pride, ga koj povedejo h kardinalu v njegov posebni kabinet, kjer dela in prede svoje načrte . . .

Saint-Priac ne reče niti besedice, stopi h kardinalu, se mu nakloni in poklekne predenj na desno koleno, potem seže v oprsnikov žep, izvleče pismo in je položi pred kardinala. Čuti, da jo je kardinal vzal v roke, toda se ne zravna takoj. In ko se končno vendar dvigne, vidi, da je Richelieu bleđ kakor smrt. In si misli: „Vrag ga vzemi, veselje ga ubija! Gotovo se je zelo tresel za to pismo!“

Potem na glas: „Monsinjur!“

Kardinal mu ne odgovori. Oči nepremično upira v ta kos papirja ali

pergamenta, ki ga je stal toliko noči, skrbi, strahu, toliko ur brez spanja, toliko trpljenja, za katero ni vedel nihče drugi, niti siva eminenca ne . . . Sedaj je rešen! Pismo je v njegovih rokah! Polagoma se vrača zopet barva v njegova posanela lica. Potem mrzlo izpusti pismo na mizo in ravno-dušno vpraša: „Koliko vas je stalo?“

„Življenje tujega človeka, monsijnore!“

Richelieu ne more zatreti drgata presenečenja ali morda občudovanja ter pogleda tega svojega vdanega in neizprosna služabnika, ki je sposoben za vse . . . Občudovanje pa občuti tudi do sebe samega, češ: Jaz znam izbirati svoje ljudi!

„Torej ste nekoga ubili?“ vpraša stihaj.

Saint-Priac se molče nakloni, odpre plašč in pokaže prazno nožnico, v kateri je nekoč tičalo njegovo bodalo. Kretnja je bila izredno zgovorna, Richelieu stopi k svoji zbirki orožja na steni in izbere dobro bodalo, bogato okrašeno, vredno gotovo svojih dvatisoč tolarjev.

„Vzemite!“ pravi enostavno. „Torej ste ubili onega, ki je imel to pismo. Trencavela?“

„Ne, monsijnor!“ pravi Saint-Priac in z naglim in gotovim pogledom preceni vrednost pravkar darovanega bodala.

„Pa saj je Corignan, ko je bil napaden, slišal spregovoriti to ime?“

„Aha!“ si misli Saint-Priac. „To so bila izposojena imena, kakor mi je povedal Verdier . . .“

„Monsinjur!“ pravi potem naglas. „niti Trencavel niti Mauluys nista videla tega pisma. To je vse, kar sem mogel z zanesljivostjo ugotoviti. Samo en sam človek je imel to pismo v rokah in ta je sedaj že mrtev.“

„Kdo je bil?“

„Mrtev je, monsijnor!“

Richelieu pogleda nekaj trenutkov svojega plaščanca presenečen, da najde v njem takšno delikatnost, Saint-Priac pa si tača misli: „Saj vendar ne morem kardinalu priznati, da sem

ubil navadnega slugo pijanca, ker bi to zelo zmanjšalo vrednost mojega čina . . .“

„Naj bo!“ si misli zopet kardinal. In na glas: „Vi mi odgovarjate, da ni nihče svojcev ubitega videl tega-le pisma . . .“

„Monsinjur, samo ta plemič je videl to pismo, in nihče drugi! Svojcev sploh nima. In mrtev je!“

„Dobro!“ si misli Richelieu. „Bil je torej plemič kakor pravi moj hura. Ine že izvem kasneje . . .“

Pojlite, Saint-Priac. Nočem vam prikrivati, da sem z vami prav zadovoljen. Nočoj sem vam samo nadomestil orožje, katero ste izgubili v moji službi. Jutri vam povem za nadaljno nagrado.“

Saint-Priac odhaja s srcem, prepolnim ponosa in sreče in v skoraj bližnjih sanjah o moči in veličini. Zunaj koraka sedaj naglo po trgu, da uduši svojo mrzlično radost, naenkrat pa se spomni na uboga Verdiera in pred očmi mu vstane njegova slika: Zrtev leži sredi velike rdeče mlake in se ne gane . . .

„Eh, saj je že mrtev, ta „plemič“, sedaj ne bo strašil nikogar več in najmanj mene . . .“

Ko je Richelieu sam, zapre zapah vrat, pogleda okrog sebe, če so zaveš povsoli dobro zagrnjene in brez špranje, potem vzame zopet pismo v roke. Ono usodepolno pismo! Je odpre in prečita:

„Kako sem mogel pisati to pismo? Ali sem je res pisal jaz? Jaz sam? Lastnoročno?“

Nekaj hipov pozneje zleti pismo v ogenj kamina. Veliki nečast se zmehča in zagori pergament se prične zvijati, rjaveti, potem ga zagrabiljo plameniči zubi. In kmalu je vse le kupček pepela.

Richelieu zavzdihne, kakor obsojenec, ki je tik pod vislicami izvedel za svoje ponižčenje in se nasloni v svojem naslanjaju nazaj, kakor prestrašen pred lastnim vzdihom.

Drugi dan vidi Siva eminenca pri vstopu v kardinalov kabinet svojega

skesanega kardinala veseliga, zravnanega, vedrega, odločnega, mogočnega.

„Nj več v strahu!“ si misli. Na glas pa vpraša: „Quid? Kaj se je zgodilo?“

„Sedaj je ona na vrsti!“ klikne Richelieu. „Ona naj sedaj trepetaj! To njeno ponosno glavo hočem ukloniti! Ana Avstrijska mi bo plačala svoje zaničevanje in moj strah!“

„Pismo?“ vpraša pohlepno pater Jožef.

„Je najdeno!“ zatrujfirja Richelieu. „Pokažite!“

„Je zgorelo!“

Siva eminenca zmigne z rameni. Nekaj časa sumi celo, la je kardinal sklenil da bo prikrival to pismo in da si je je shranil. Toda, čemu?

„Sežgali ste je? Torej ste rešeni. Sedaj vam smem to povedati . . . vas ta čas, ko je strah zaradi pisma ledel nad vami, ste bili občudovanja vredne mirnosti, hladne krvi in previdnosti. Vedel sem, da vas mori ta strašni strah, zato sem ponosen na krinko neustrašene hladnosti in poguma, katerega ste kazali vsemu svetu, Richelieu, bili ste zares veliki! Sedaj pa morate biti še močnej! Iznova pričnemo bitko, in sicer prav tam, kjer smo jo prenehali. Veriga je razbita. Sedaj se oborožite in udarite!“

„Da!“ pravi kardinal v mrki odločnosti.

„Jutri se naselite v svoji novi palači?“

„Da!“ ponovi Richelieu in zopet vzdihne.

„In jutri pričnete zopet z napadom proti Ani Avstrijski?“

„Da!“ ponovi zopet Richelieu, toda ta „da“ se mu je iztegal iz srca z bolestjo breznaadne ljubezni . . .

Pater Jožef ga prime za desnico: „To je morda najbolje sredstvo, da si jo podvržete? Razumete li? Dokazite jej, da imate moč, da jo celo odstavite in preženete in če ne bo ljubiha v vas svojega fanta naj vidi v vas vsaj svojega krotileca! Bodite pripravljeni! Bodite neizprosni! Hočete li? Čas je! . . .“

(Dalje prihodnjic.)

SKF d. d. za promet proizvodov ZAGREB

Wilsonov trg 7, tel. 22-55. Brzoj.: Eskaf.

Skladišča v Zagrebu.

Bogato skladišče vseh vrst enorednih in dvorednih ležajev na kroglih in valjarjih (Kugel und Rollen-Lager), vseh delov transmisij, jermenov, glav in z ležaji na kroglih, specialni ležaji za tehnične vrste. — Izdelujemo brezplačno strokovne načrte za kompletne transmisije. Obavljamo montažo. Na zahtevo pošljemo strokovnega inženerja. 431

445

Nepraktično in zamudno je
— iskanje trgovskih adres —

po raznih adresarijih, ker so dostikrat nepregledni in nepopolni, posebno kar se tiče ulic in strok. Razven tega pa adresariji vsled živahnega povojnega trgovskega gibanja v kratkem času zastarajo, ker jih je nemogoče vedno popravljati in dopolnjevati,

zato

se v slučaju potrebe obrnite na nas, ker imamo naslove vseh trgovcev, tovarna, obrtnikov natančno urejene po strokah, ter za njih pravilnost

vedno jamčimo!

Cene zmerne! Cene zmerne!

ALOMA COMPANY

anončna in reklamna družba z o. z.

Ljubljana, Kongresni trg 3.

„SEJMSKI VESTNIK“

Oficijelno glasilo „Ljubljanskega veleseljma“

Prva številka izide 15. aprila t. l. ter se bo razpošiljala interesentom v tu- in inozemstvo brezplačno.

„Sejmski Vestnik“ bo broširan in tiskan na finem belem papirju z barvastim ovitkom, vsled česar bodo imeli

inzerati velik uspeh.

Naročajo se vsaj do 31. t. m. pri

„ALOMA COMPANY“

Ljubljana, Kongresni trg 3. anončna in reklamna d. o. z. Beograd, Brestova ulica.

Prijatelji naznanjajo pretresujočo vest, da je gospod

Tomo Šorli

notar v Podgradu v Istri, član jugoslovanskega odbora itd.

dne 20. marca 1922. nenadoma preminil.

Pogreb blagopokojnika bo jutri, v četrtek dne 22. marca 1923., ob 14. uri v Podgradu.

Nepozabnemu prijatelju, velezaslužnemu boritelju za narodno svobodo in uedinjenje ohranimo mi in jugoslovanski narod večen spomin.

V Ljubljani, dne 21. marca 1923. 464

Zastopnik za slovensko ozemlje, sedež Ljubljana in Maribor, se išče.

Ponudbe samo za dobro vpeljane moči sprejema šentjanski premogokop Andr. Jakli, Krmelj, Dolensko. 450

ARKO Liqueur Triple Sec

